

СВОБОДА

політична, просвіт-
на і господарська
... часопись ...

Виходить що
тиння в суботу.

Адреса Редакції і Адмі-
ністрації Свободи:

Львів Ринок 10.

СВОБОДА

Редактор: Др. Степан Баран.

СВОБОДА

коштує: в Австре-
Угорщині річно 8 К,
... піврічно 4 К, ...
чвертьрічно 2 К;
в Німеччині 8 марок
річно, 4 М. півріч-
но, 2 марки чверть-
річно; в Америці 2
- долари річно.

Поодинокое число
коштує у Львові 12
сот., на провінції 16
сотиків.

Загальний господарський зїзд.

В днях 1 і 2 с. м. радив у Львові загальний господарський зїзд, скликаний краєвим товариством господарським „Сільський Господар“. В зїзді взяло участь понад 200 відпоручників з цілого краю і багато українських послів. На зборах явив ся митрополит Шептицький, намісник гр. Гуйн, делегат міністерства рільництва радник Дильонг, представник міністерства публичних робіт старший радник будівництва Маліш, президент Централі відбудови Галичини Гербст і інші.

Збори отворив довгою промовою віцепрезидент о. канонік Тит Войнаровський, вітаючи учасників зїзду, а передовсім згаданих висше гостей, та вказуючи на задачі зїзду, якого цілю є нарада над відбудовою найважнішого для народу і держави стану хліборобського. Промову свою закінчив бесідник просьбою до намісника, щоби у стіп престола зложив від учасників зїзду чолобитну монархови разом з просьбою, щоби зеолів взяти в оліку наш найтяжше діткнений в йноу нарід.

По тій промові передав о. Войнаровський президію в руки радника Кивелюка і д-ра Костя Левицького.

Д-р Кость Левицький, обіймаючи провід, виголосив промову, в якій вказав на втрати понесені нашим хліборобським населенем в війні і підчеркнув обовязок держави його в тих часах поратувати. Вказуючи на заходи Української Парляментарної Репрезентації і Головної Ради „Сільського Господаря“, домагав ся бесідник від вібраних, щоби вони пішли між нарід з розумним пляном і зєдиненими силами працювали над відбудовою краю, а послі будуть ту працю вести і її після своїх сил підпомагати. На закінчене підчеркнув бесідник з натиском, що наш нарід, котрий тільки крові і майна відав для держави, заслугею на се, щоби був допущений до чинної співучасті у відбудові та міг її сам вести. Бажанем найкрасших успіхів закінчив д-р Кость Левицький свою промову і уділив голосу радч. Дильонгови.

Як заступник міністерства рільництва виступав в німецькій мові міністерський радник Дильонг збори від тогож міністерства. Він вказує на се, що присутні зібрали ся для обговорення положеня свого народу і обдуманя доріг дальшого його розвитку. В тій страшній війні потерпіла передовсім східна Галичина і треба великої волі та відваги, щоби всі її рани вилічити. Бесідник бажав вібраним а передовсім президії, щоби витривали на дорозі невсипущої праці мимо усяких перешкод та своє діло перевели як сліа. Се буде вимагати великої праці та приміру її не треба далеко шукати, бо найкрасше показав се, як для народу треба працювати, Покійний д-р Егез Олесницький. Свою німецьку промову закінчив бесідник по українськи: „Назонець бажав товариству з цілого сєця всього доброго і найкрасшого для дєбра цілої нашої суспільности“.

З черги секретар товариства п. Василь Струк виголосив реферат: „Сільський Господар“ і відбудова краю“. Бесідник начеркнув цілу акцію діяльности „Сільського Господаря“ від самого початку війни аж до нині, переходячи працю „Сільського Господаря“ та нерів-

номірне трактоване нашого народу властями і їх органами. Начеркуючи плян дальшої нашої організації економічно-господарської праці в найближшій будуччині, домагаєть ся відання цілої акції відбудови всіх галузей нашого господарства в руки нашого народу та арваня прав нашого товариства „Сільський Господар“ з ц. к. польськими галицькими товариствами господарськими.

Тепер забрав слово намісник гр. Гуйн, зазначаючи, що з огляду на службові обовязки не може на зїзді остати до кінця. Дякує о. Войнаровському за привіт та впевняє, що своїм святим обовязком буде уважати до нести до стіп престола чолобитну вібраних, та бажав, щоби добре вигодований український нарід найшов належне підперте у правительстві і він о се буде разом з президентом Гербстом найревнійше старати ся, бо сильний стан селянський є основою держави. Коли так не дієть ся, як збрані собі бажать, то складють ся на се різні обставини. „Наша воля — сказав намісник від себе і від Гербста — не все іде в парі з нашою силою, але добра воля у нас є всі ваші змаганя підпирати ревню“. Бажуючи гарних успіхів зборам попрощав намісник зїзд.

По короткій перерві відбував реферат д-ра Івана Макуха про відбудову краю з поглядів інженера. Макуха, в котрім бесідник обговорив подрібно наші домаганя що до відбудови східної Галичини. Сей цікавий реферат — як і інші реферати — буде поміщений в цілости в „Господарській Часописі“.

По полудні і с. м. інженір п. Юліян Павликівський виголосив реферат: „Відбудова рільництва з погляду інтерелів українського хліборобства“. Бесідник, переходячи технічну відбудову краю, зазначає недостаточну діяльність Централі відбудови, подає властиву дорозу до скорого переведеня відбудови, опертої на місцевих організаціях господарських при помочи наших центральних організацій з нашими знавцями краю і при субвенціях державних. Переходячи по черзі чинники продукції себто землю, капітал і працю, представляє сучасний невїдрадний стан наших господарств, передовсім економічних будинків, знищених воєнними діланями, як і землі, поритої гранатами та запущеної браком конечного робучого інвентаря для її управи: заважене землі, брак достаточного капіталу, брак рук робучих і подає спосіб зарадженя лиху через відбудову всіх галузей господарських, подаючи способи в кожій в тих обастий.

Опісля забрав гелєс адвокат д-р Степан Баран і виголосив обширний реферат про потребу земельних реформ, бо відбудова краю ведена навть якнайліпше не виратує нашого селянства від загибелі, а тільки передача селянству варстату праці себто землі, котру в законній дорозі треба відняти від діланців, в котрих руках знаходять ся тепер майже половина управної землі в східній Галичині. В дальшій своїй бесіді зазначає д-р Баран великі страти нашого селянства принесені в жертві сій війні в обороні держави, як з другої сторони користи польських діланців і бажав, щоби на перший плян наших соціяльних домагань поставити реформи аграрні (земельні) зміряючі до поділу великої постлості між наше бідне селянство, котє найбільше своєї крові і майна посвятило в обо-

роні держави. Вказуючи на небезпеку, яка грозить нам через польсько-жидівський промисл, так щедро попіраний тепер фондами призначеними для відбудови Галичини, висказує бижанє гуртувати свої гроші у стоваришенях і ревню дбати про відбудову а зглядно творене свого власного промислу і торговлі.

Д-р Степан Баран поставив на кінці своєї промови внесеня, які прийнято: 1) щоби утворити статистичну комісію при „Сільсьім Господарі“; 2) щоби Рада „Сільського Господаря“ і Українська Парляментарна Репрезентація виробили проект соціяльно-аграрних реформ; 3) щоби основано рільничий виділ при українським університеті у Львові; 4) щоби утворено школи рільничі і промислові; 5) щоби основувано спілки парцеляційні.

Через цілий другий день нарад рано і пополудни вела ся дуже жива і цікава нарада над виголошеними рефератами. Говорило кількадесят бесідників — послів і відпоручників з повітів, жаляючи ся на те пекло, в котрім тепер живе наш сільський нарід, котрому забирають збіже, бульбу, худобу, гонять на роботу на панський лан, а в заміну за се не дають йому нічого, або кажут платити казочні суми за средства ужитку, що їх потребує наш селянин. Пороблені бесідниками уваги будуть дуже цінним матеріалом для дальшої праці управи „Сільського Господаря“ і для наших послів в парламенти.

З Народного Комітету.

На черговім засіданю Народного Комітету в суботу 3. с. м. голова пос. д-р Кость Левицький подав докладне звідомленє про переговори Української Парляментарної Репрезентації з президентом міністрів д-ром Зайдлером, чких вислідом було відомє становище Української Парляментарної Репрезентації супроти бюджетової провізорії.

Над сїм звідомленєм Народний Комітет парєвів основну дискусію, яка закінчила ся однаголосним прийатєм отсих резолюцій:

I. Народний Комітет в розуміню важких політичних відносин, серед яких проходить ся Українській Парляментарній Репрезентації заступати інтереси українського народу в Австрії, приймає до відомости її становище, занятє супроти правительства при голєсозаню над бюджетовою провізорією, приязючи, що воно було подиктоване бажанем скривити положене українського народу в Австрії серед воєнного лихолітя й помоти йому се лихоліте перебути.

II. Народний Комітет стверджує, щоти обтїнний яким правительство зобовязало ся супроти Української Парляментарної Репрезентації, — коли будуть сповнені, — були би ледви частинню на правую за недбань попередних правительств супроти українського народу, а не здійсненем тих прав, які прислугують українському народови на основі обовязуючої конституції.

III. Народний Комітет звиває Українську Парляментарну Репрезентацію, щоби вона в своїй політиці, зберігаючи щоденні інтереси українського народу в Австрії в

воєнним лихоліттям, все мала на увазі здійснене права цілого українського народу до самостійного життя і була речником цього права, так, щоб ніхто не міг мати ніяких сумнівів, що український нарід в Австрії згідно зі своїми братами на закордонній Україні змагає до того, щоби з теперішнього світового перелому вийшла свободна Україна.

СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА НАРОДНИЙ ФОНД!

Датки належить відсилати під адресою: **Кравчий Союз Кредитовий у Львові, Ринок ч. 10, на вкладову книжочку ч. 5000 в допискою „Народний Фонд“.**

Похорон д-ра Евгена Олесницького.

На відомість про смерть д-ра Евгена Олесницького зійшла ся в неділю, 28 жовтня с. р. українська громада Стрия на збори, на яких організатор повіту д-р Єронім Калитовський виголосив промову про життя і заслуги Покійного. Ухвалено віддати честь пам'яті Покійного устроєнем як найвеличавішого похорону. Повідомлено села Стрийщини, щоби могли взяти участь в похороні. Пороблено всі приготування для похорону.

Повтовий виділ також відбув жалібне засіданє з приводу смерті д-ра Е. Олесницького і рішив взяти участь в похороні через віце-маршалка о. Остапа Нижанківського і членів д-ра Єроніма Калитовського і бар. Бруницького.

Дирекції середніх і народних шкіл у Стрию звільнили всіх учеників без ріжниць народности від науки, щоби їм уможливити участь в похороні.

Тіло Покійного прибуло до Стрия пізнім вечером в понеділок. Того ж дня вечером приїхала до Стрия вдова Покійного з д-ром Степаном Федяком і деякі делегати з Відня і Львова.

Зі Львова приїхала маса тих, що вибрали ся взяти участь в похороні, виїхала ві ввечері 30 жовтня с. р. в 8-30 год. рано. По дорозі в Писемній всім до поїзду митрополит Шептицький, який перебував у кадрі українських січових стрільців.

Коли поїзд зі Львова заїхав на двірць в Стрию, все вже було готове до похорон-

ного обряду. Домовина в тілом Покійного на возі, запряженім трема парами волів, похід був уставлений.

Тут промовив д-р Єронім Калитовський, приймаючи тіло Покійного іменем українського громадянства Стрийщини, звеличавши заслуги Покійного для Стрийщини.

По короткій відправі місцевого латинського духовенства під проводом пароха о. каноніка Цісля і покропленю тіла єпископом луцьким д-ром Боцяном рушив похід з двірця до церкви.

В церкві відправив похоронні обряди найперше латинський парох з 3 священниками, а опісля митрополит Шептицький з гр. кат. духовенством Проповідь про заслуги Покійного виголосив стрийський сотрудинок о. Микола Матковський.

Коли тіло Покійного вношено до церкви, було ще хмарно. Коли його винесено з церкви, привитало його синє небо і ясне сонце. В блеску сонця везено д-ра Евгена Олесницького на місце вічного сну.

Коли покінчено похоронні обряди над отвореною могилою, перший промовив в імені Української Парламентарної Репрезентації, Народного Комітету і українських центральних організацій д-р Кость Левицький отсими словами:

„Сумна Громадо!

Закровавченим серцем стрічаєш нову розриту велику могилу, перед котрою станули тліні останки одного з найліпших синів Галицької України, Евгена Олесницького. Тут на стрийській землі розложив він був своє огнище рідинне, тут поклав основи своєї діяльности народної і тут бажав спочити на віки! Сповнилось! Між нами не стало нашого дорогого товариша і провідника Евгена Олесницького!

З найглибшою пошаною, належною великому мужеві, передовому незвичайному піонірови нашого народного відродження клонить свої голови весь український нарід перед сею домовиною, бо в ній спочило багаторої праці невсипущої, життя, тяжкої борби і добра народного!

Від студентської лавки до послідних днів життя перебув великий шлях праці народної; праці ідейної, характерної та обильної плодами його діяльности. З природи обдарений незвичайним талантом спосібностей та красноріччям бесідник з Божої ласки розвинув він широким і смілим розмахом свою працю на всіх областях життя народного: голова і організатор українських студентів університету у Львові, журналіст і письменник, знавець штуки і краси, передовий політичний організатор, провідник української репрезентації соймової, засновник господарської організації в цілім краю, в часі війни знаменитий полі-

тичний дорадник Загальної Української Ради та один в найспосібніших парламентаристів в Австрії.

Не закопав свого таланту, але дав своєму народові все, що лиш мав і міг дати. Діяльністю своєю на стрийській землі показав він приклад, як треба провадити організацію культурну і політичну та яке вона має значінє для піднесеня народу, а своєю працею в центрі краю для створеня господарської організації вказав дорогу до економічного відродженя народу, підмаючи клич суспільно політичний, що тільки нарід незалежний і заможний є в силі бороти ся за свої права.

Український нарід ішов за кличами Евгена Олесницького, бо довіряв його непорочному характерові, його розумному досвідові і невсипущій праці. І тому добув він собі авторитет у всего українського народу по сім і тім боці кордону, так що не було важнішої справи, щоби наш нарід не спитав ся що скаже Євген Олесницький? Свої любили його щиро і високо цінили та завсе були ним горді, а противники поважали з респектом.

Своїй благородній ідеї праці для народу остав Покійний вірним до кінця життя. Коли я мав нагоду з Покійним гозорити про тяжке лихолітє, яке проживає наш український нарід, то він — хоч пригвалений тяжкою недугою — не трапив надії в красшу будучність українського народу, жалів над сим, що у нас нераз побороють свої своїх, та закликав до єдности і праці — борби проти лиха-ворога! Найбільшу увагу звертав Покійний на конечну потребу організації мас народних, щоби всі ми разом станули до великої праці для оборони житєвих інтересів українського народу та добули йому належне право самостійного і вільного життя на своїй землі. Так, незабутий Товаришу Евгене — отсе Твій заповіт політичний!

І ми найліпше вшанємо пам'ять сего великого діяча народного, коли ні на хвилю не будемо попадати в зневіру, слабодушність або крамолу, але кріпкою вірою в правду народну та єдиними силами безпереривно класи-мемо основи до воскресеня України. Вдяч на пам'ять українського народу для Евгена Олесницького запишеть ся в історії — в д-рда в род*.

По польській промові представників зелізничників п. Гуляка, який віддав честь пам'яті Покійного як оборонця робучого на роду пішли дальші промови від українських організаций.

І так від „Сільського Господаря“ промовляв посол о. Степан Онишкевич, від Головного Відділу Т-ва „Просвіта“ о. Теодозій Лежогубський, від Т-ва „Дністер“ д-р Євген Гвоздецький, від Наукового Тов-ва ім. Шевченка проф. д-р Іван

Кудоярова печера.

(Кінець).

Невеселий був день 1 го жовтня 1687. Небо плакало дрібним але безперервним дощиком; вітер гнав ті сльози і кидав їх в лице малого відділу кінних козаків, що по грязкій дорозі посував ся в сторону Голубівського ліса. Козаки їхали мовчки, хитаючи ся в високих і неуклюжих козацьких сідлах. Перед їздцями була єще верста до великанської стіни темного ліса.

„Слухай, Семене“, звернув ся провідник відділу до найближшого від себе козака: „їдь наперед і покажи місце, де на вас напали“.

Семен протер рукавом мокрі очі і виїхав наперед. Прочі козаки пустили ся за ним, хапаючи за шаблі і пістолі. Віхали в ліс і обережно, прислухуючи ся кождому звукови, проїхали з п'ять верст. Семен звернув з простої дороги і за хвилю задержав ся коло невеличкої полянки.

„Ось тут я відбивав ся від двох злодіїв, котрі назвали на мене“, промовив Семен до провідника відділу, сотника Пушкаренка.

Пушкаренко зііз з коня і казав те саме зробити козакам.

„Вогню палити не будемо, аче люльку закурити можна!“

Пушкаренко сів на пень поваленої вітром сосни і закутив люльку.

„Ну, коли тільки мені дібрати ся до їх леговища, — всіх вистріляю і вивішаю! Го-

ловне, дістатим мені в руки їх ватажка Кудояра, — тоді з живого шкіру зідру, а довідаю ся, де моя Настя. А як вони її погубили, то замучу його і цілу його шайку найлютішими муками!“

Сидів і думав, як тепер вести діло. По довшій хвили підніс нагло голову і дав рукою знак, щоби всі мовчали, щоби ніхто не рушив ся. Затихаючий вечірний вітер доніс до його уха якісь неясні, що звуки знов повторились, але виразніше. Тепер цілком певно мож було сказати, що се людські крики.

„Здаєть ся, Кудоярвіці при роботі!“ — шептом сказав Пушкаренкові надійшовший Семен Безпалій.

Пушкаренко встав зі сосни, всунув люльку в кишеню черкаски і обвіз очима всю полянку, обдумуючи.

„Ось що, хлопці“, зачав видавати зарядженя тихим шептом: „огляньте мушкети і пістолі, щоби порох не був сирий. Стійте тут готові. А ти, Семене, піди обережно туди, звідки чути крики, влізь на дерево і підглянь, що там дієть ся. Я поїду за тобою“.

Безпалій скинув черкеску, привязав її до сізла свого коня, передав поводи товаришеви і в кафтані, з двома пістолями за поясом шез в лісі.

Сотник сів на коня, казав сісти прочим козакам і підждавши з десять минут, сказав до них: „як свисну, сейчас на поміч!“ — ударив коня і шез за тими соснами, за котрими скрив ся і сотенний хоружний.

На підвищенім виступі над рікою Знобівкою горять в ріжних місцях огні. Вокруг огнів в ріжних костюмах і позах розложили ся розбійники з ватаги Кудояра. Було їх до двацять п'ять; розбили ся на гуртки і варили вечеру.

В однім гуртку, близьким до того краю горба, де була печера Кудояра, йшла тиха, але оживлена розмова.

„Побенькетуємо нині, братя на славу!“ говорив земляк Кудояра Євтух Носач, убраний в кармазин-вий контуш.

„Нині побенькетуємо, а завтра що будемо діяти без батька атамана?“ перебив йому понуро хриплим голосом чорний, мов осмолений розбійник в поливистім кафтані і ясмо-голубих дорожніх шараварах.

„Не плач, Барило, по атамані, плач лучше по своїй голові!“ пів жартом, пів поважно замітив йому товариш, вигребуючи патином вуголь, щоби розкурити люльку.

„Що-ж, братя, Барило добре каже!“ підвисив голос молодий парубок, недавно приставший до ватаги Кудояра, бездомний скиталець: „Де ми дінемо ся, коли залишиво роботу в Голубівському лісі? Тоді нам одна дорога: два стовпи з перекладиною.“

Слова парубка поділяли на розбійників і вони замовкли. Кождий глянув в свою будучність і кождий задеревів з остраху перед сумним образом вічного одиноцтва, вічної тревоги о свій кінець.

„І що таке сталось з ним, — розумом не розбереш!“ зачав знов Барило, котрий не любив гробової мовчанки: „Був, як треба

Раковський, від шкільних товаришів о. Северин Борачок.

На закінчене промовив митрополит Шептицький, зачинаючи словами пророка про море сліз, яке потрібне, щоби оплатити Покійного. Ми такий бідний нарід — говорив нерав Покійний, коли шриходило ся особливо тяжко, а тут Господь Бог забирає нам Покійного в такій тяжкій хвилі, коли нам так дуже треба Його великого розуму і серця. Сльози дрожали в голосі митрополита, коли говорив про ту тяжку втрату. Закінчив митрополит висловом надії, що чей же з молодших поколінь виростуть люди, які підуть за приміром Покійного в праці для народу.

По похороннім обряді відбуло ся в великій салі Народного Дому прийняте для запрошених. В тій самій салі, де Покійний отвирав стрийську виставу, в 1908 р. засіли тепер до стола, ті що зіхали ся віддати Йому останну прислугу. Така була виразна воля Покійного, який неначе споглядав на своїх гостей з портрету, прикрашеного жалобом. В часі прийняття зібрав д-р Ернст Калитовський, підписи на петицію до магістрату Стрия, щоби улицю Трибунальську, при якій мешкав Покійний, назвати улицею д-ра Евгена Олесницького.

По привіттю митрополит Шептицький відправив похоронний молебні і учасники розійшли ся.

О відбудову східної Галичини.

Внесене послів д-ра Костя Левицького, о. Степана Онишкевича, д-ра Льва Бачинського і товаришів, в справі тимчасової відбудови знищених областей східної Галичини, освободжених від російської інвазії успішною літною офензивою 1917 р.

Ціла колишня боєва область, котра тягне ся яких 25 км. в ширину від Бродів аж по Карпати є нині пустинею поритою стрілецькими ровами. На сій незвичайно урочайній землі видно тепер скрізь вибої спричинені взривними матеріалами. Ся пустиня є вітчиною многих тисячів виселенців, які вертають домів і часто не можуть найти місця, де стояла їх оселя. Також і сумежні з тою областю простори вказують велике знищене Цілі села і місточки зникли тут з поверхні землі, а їх населене лишило ся без даху, поживи і оджі.

Се сумне положенє, в яким находить ся населене згаданих, знищених війною областей, в яке попадають виселенці, що вертають домів вимагає беспроволочної і видатної помочи держави в слідуєчих напрямках:

атаманом, народ грабив, убивав, нікому не шардонвав, а тут ні сіло ні пало: „нікого не руш!“ Диво, тай тільки!

„Ой ти, Барило, правдиве ти — барило, з дубовими клепками!“ врівав Євтуп Носач: „Заливаш ти очи хмільним, то і не видиш нічого. Ти не знаєш, з ким тепер атаман в печері сидить? Атаман змяк і покидає своє діло, бо так хоче тота баба. А чому вона таку силу має над ним, розкажу вам.“

Носач вже хотів розповідати, хто се тота „баба“ і яким способом Кудояр став розбійником, коли сам Кудояр станув нагло перед ними. Прийшовши до першої групи, він дав знак, щоби підійшли і другі. В одній хвилі всі стояли кругом свого любого атамана.

„Сьогодні, братя, бачу ся з вами послідний раз“ промовив Кудояр тихим зворушенням голосом, а розбійники сумно похнюпили свої голови: „Половину моїх богацьв лишаво вам. Розділіть між себе і живіть, як хочете. Я сам відійду десь далеко звідси і заживу коваком хліборобом та буду просити Бога, щоби простив мені тяжкі гріхи мої. Тільки ідіть всі геть звідси. Моя послідна воля, щоб та страшна печера не стала проклятим місцем. Хочу, щоби тут молили Бога за мою грішну душу всі люди православні, а з ними і служителі церковні. Лишаю цілу баклагу золотих і прошу кого з вас передати Голубівцям, щоби над мою печерою построїли святую церкву. Спасибі, вам, братя, за дружбу і службу. Лихом мене не поми-

I. Так для полишеної людности, як і для повертаючих виселенців, які лишили ся без даху, як рівнож і для їх худоби мусить ся побудувати на зиму найконечніші будинки. Зладженем їх треба негайно занятися.

Органи військової та цивільної власти повинні зірвати з всяким бюрократизмом і зробити все, що є в людській силі, щоби подати поміч сим нещасним. Для будови тимчасових захистів треба доставити населенню передовсім будівельного матеріалу і потрібних знарядів в достаточній схільности, бо такі захисти можуть станути перед зимою лиш тоді, коли ціле населене буде й їх будові брати безпосередну участь.

До будови таких захистів треба в першій мірі уживати призирані в відносній околиці будівельні матеріали і знаряди, що належать до військової.

II. Рівночасно треба подбати о переведене озимих засівів та пвиготоване весняної урази. Час не жде. Треба негайно і дійсно доставити потрібного насіння, знарядів, тягла і робочих сил. Тут є необхідна співдіяльність військової управи, яка одинока може доставити тягла, знарядів, робітників і насіння зі своїх магазинів (яке по зборі може собі відобрати).

Треба поробити старання, щоби військова управа переводила сю співдіяльність при помочи місцевих чинників і знатоків з кругів місцевого господарського населення, а не послугувала ся при тім виключно військовими особами, які часто не розхміють ся на річи, а в найліпшій разі на знають підсоня і землі.

III. На відзисканих областях видніють цілі системи наших і ворожих дротяних пергород, стрілецьких ровів, захистів для резерв, лисячих і вовчих ям і ін. та вибої, спричинені взривними матеріалами. Можливість управи землі на сих областях залежить в многих случаях від усунення сих полевих укріплень і сплянтованя землі.

До переведеня сих робіт, що вимагають проводу знатоків, надають ся найкрасше військові робітничі відділи під проводом військових інженірів.

Управа армії зглядно ц. к. начальна управа армії мусить подбати, щоби сю роботу чим скорше почати та обняти нею акнайширші області. Будівельного матеріалу, якийби в сей спосіб узискано, треба ужити на будову конечних захистів для бездомного населеня.

IV. Щоби сях-так привернути господарську продукцію на сих просторах, необхідно дати населеню, в першій мірі виселенцям і знищеним війною, в основі безплатно зглядно на рахунок належного вєнного відшко-

дованя: 1) господарські знаряди, 2) коні до роботи, 3) худобу, 4) безроги.

Щоби господарські знаряди відповідали вимогам і потребам населеня, треба їх набувати в порозуміню з головними господарськими організаціями (для населеня східної Галичини: Краєве товариство господарське „Сільський Господар“ у Львові).

До роботи треба вживати передовсім вибраваних військових коней, які треба відтепер давати в першій мірі мешканцям сих областей. — На случай демобілізації треба також вільні військові коні давати до ужитку перед усім сим мешканцям і то головно у східній Галичині, яка віддала найбільше коней на війну та в наслідок війни найбільше потерпіла.

Худобу і безроги для сих областей треба спровадити з західної Галичини та зі західних коронних країв, де задля недостачі паші треба їх викупити.

Для привернення майконечнішої господарської продукції на відзисканій області треба дати кождому середньому селянському господарству принайменше 1 коня, 2 штуки худоби і 2 безроги.

Також достави худоби і безрог треба переводити для доцільности при співучасті головних господарських корпорацій (для селянського населеня східної Галичини: Краєве товариство господарське „Сільський Господар“ у Львові).

V. Опустілі області колишньої боєвої лінії як рівнож прочі неуправлені поля і повіти, положені по обох сторонах операційної стрефи, терплять на цілковиту недостачу паші. Сі послідні з причини військової реквізиції. Для худоби населеня повертаючого в згадані околиці, мусить ся проте спровадити пашу з західних повітів. Те саме відносить ся до худоби, яка має бути доставлена після висше згаданої пропозиції.

Недостачі паш, яка у нас панує, не можна вважати оправданем домаганої акції, бо таку акцію треба трактувати як необхідну. Вправді і в Галичині панує брак паші, однак сю скількість, яка потрібна є для згаданої акції, можна би легко набути, коли би зужите паші в засібніших повітах відповідно обмежити і коли би поручено управі армії, щоби вона своє запотрєбованє паші заспокоювала рівномірно з засобів цілої монархії, а не обмежувала ся до реквізиції в східній Галичині, бо вони ведуть до надмірного і несправедливого обтяженя згаданих областей.

Високе ц. к. правительство має обовязок переконати ц. к. начальну управу армії про необхідність пропонованих заряджень і спричинити негайне введене в жите сих заряджень.

айте, а наше пращанє закінчить бенкетом, Гуляйте, кільки хочете нині; залийте зеленим вином минуле жите, щоби все минуле видалось вам довгим і тяжким сном. Вина не жалуйте, витаскуйте із складу що лучші бочки. Ну, братя, зачинайте, я піду в свою печеру!

Поклонившись, він зійшов з горба. Розбійники довго мовчки гляділи в слід за відійшовшим атаманом.

Глубока північ. О пятьсот кроків перед Кудояровою печерою задержав ся Пушкаренко з своїм відділом. Козаки старанно повязували коням мішками морди і попривязували повіддя до дерев. Пушкаренко шепотом видавав прикази:

„Ти, Семене, возьми десять козаків, спусти ся в долину і обійди леговище від сторони ріки, щоби котрий з них не утік за ріку. Як вже засядеш на місци, дай знак: завий вовком, але не грімко. А ви, хлопці, розійдіть ся і ланцом окружіть леговище. Вони перепили ся і сплять мертверцьким сном. Як вже окружите їх, рубати зразу шаблями, а потому доперва беріть за мушкети і пістолі. Атамана взяти живцем!“

Прошло пів години. Відділ Пушкаренка притаїв ся під соснами. Ждали тільки на знак від Семена Безпалого.

В тихім нічнім воздуху проиєсло ся протяже вите вовка. То Безпалій дає знати, що вже засів в умовленім місци. Пушкаренко перехрестив ся, витягнув осторожно ша-

блю і дав знак козакам, котрі стали обережно підкратати ся до сплячих розбійників.

Не пройшло чверть години, як в лісі, роздали ся крики і хропінє умираючих, а площа над Кудояровою печерою представляла картинчу незобразимого заміщаня. В світлі огнів метали ся по площадці налякані, майже безоружні заспані розбійники, не ролуміючи, що стало ся. Их крики і проклони заглушували мушкетні сальви, бреньк-т шабель і крик розяренго до божевілля Пушкаренка, котрий метав ся по горбі і кричав до своїх козаків: „не випустіть, хлопці, атамана! атамана, голубчика, знайдіть!“

Нагло котрийсь з козаків крикнув до него: „пане сотнику, ось там атаман Кудояр!“

Як пущена з лука стріла кинув ся Пушкаренко і опинив ся близько Кудоярової печери. А, там вже давно пять його козаків рубало ся з трема розбійниками, що загорджували вхід до печери.

„Стійте хлопці! не бийте їх!“ загримів сотник, гадаючи, що одним з розбійників є сам атаман: „Зловіть атамана живого!“

„Хто хоче мене взяти живого?“ грізно спитав Кудояр, виступаючи з печери.

Пушкаренко і його козаки мимохіть подали ся ввад.

„Кому я потрібний?“ знов грізно спитав Кудояр.

„Ти потрібний мені, новгородському сотникови!“ відповів заволодівший собою Пушкаренко: „Де ти подів мою жілку?“

VI. Рівночасно з відбудовою відзисканих областей треба подбати про забезпечення прожитку для населення. Для сего населення, як рівнож і для повертаючих виселенців належить придбати в достаточній кількості поживу, одяг, обуву і прочі артикули потрібні в щоденній життєвій. Висока ц. і к. начальна управа армії мусіла би поручити управам поодиноким арміям, щоби військові магазини видавали на разі населенню потрібні засоби поживи і артикули запотребовані з тим, що вони відберуть собі опісля сі засоби з дальших областей держави.

Коли таке співділане могло бути припоручене управам арміям оперуючих в 1915 р. в Польщі, то тим більше обов'язані вони до такого поступованя супроти горожан в східній Галичині і на Буковині.

Висока ц. к. правительство і Висока ц. к. начальна управа армії має рівнож обов'язок zorganizувати правильне масове проживуване бездомного населення і повертаючих виселенців.

Частинним запобіганем не можна в сім напрямі досягнути ніякого висліду. Тут мусить поступити ся пляново, щоби зберегти жертви війни від грозячої ї голодової смерті і епідемій. Вони не завинили у своїй біді, вони терплять для загалу і загал мусить їм помочі.

Поміч суспільности мусить найти свій вислів також в тім, що заосмотрене оперуючої і в етапах сконцентрованої армії повинні зайняти ся рівномірно всі краї монархії.

Вже найвисший час, щоби в четвертій році війни відступити від ревізії місцевих і у поодиноких осіб і заосмотрувати Австрію виключно в дорозі правильного розділу сего обов'язку поміж всіх горожан.

Висока ц. і к. начальна команда армії мусить в кінці признати, що видане і всесторонній нагляд над переведенем, заборони локальних і поодиноких ревізій поживи і наші для худоби, як рівнож інших потрібних артикулів, тягла, робучих сил і т. д. є нічим иншим, як приказом справедливости і людскости.

В інтересі загалу, а особливо терплячого нужду населення згаданих повітів мусить ся поборювати вивіз проживних средств, чого допускають ся також часто військові особи.

Переведене висше жаданих акцій відбудови і тимчасової та постійної помочи буде незвичайно улекшене, коли виконавчі органи відносних військових і цивільних властей будуть відносити ся до потреб населення з прихильністю і зі зрозумінем для їх прикрого положення.

1. З огляду на се, повинні в першій мі-

рі зайняти ся переведенем сеї акції своїм національностями люди, і свої тосподарські і гуманітарні організації.

2. Рівнож повинна устати і злишня жорстокість, яку вже і так досить мучене населення відчуває як чисте переслідуване. Тут належить:

а) відбір средств поживи повертаючим виселенцям, які були заняті при жнивях і сю поживу одержали як винагороду за виконану працю.

б) заборона закупна средств поживи в сусідних громадах для повертаючих виселенців, які не мають ніякої поживи, як то наступило рогатинське староство з виселенцями, що вертали до Кунашева та не мали ніяких засобів поживи, хоч само староство не постарало ся о поживу для них.

в) негайне приноровлене всіх господарських законів і розпорядків, які в протягу трьох воєнних літ появили ся до відбитих областей без отвореня для них перехідної стадії і без зарядженя полекш в їх переведеню.

г) Уважане за воєнну добичу правильним способом набутого добра населення; як коний, худоби і т. д.

По думці висше наведених мотивів зволить Висока палата рішити:

Звизаєт ся Висока ц. к. правительство:

1) Zorganizувати безпоровочно по думці висше наведених мотивів предложеного внесеня державну відбудову, як рівнож тимчасову і постійну поміч для відзисканих областей східної Галичини.

2) Здати палаті звіт про дотеперішні зарядженя в тім напрямі для відбитих областей і зложити зобов'язуючу заяву, як думає оно подати державну поміч для тих областей і о скільки буде в тім напрямі діяльна начальна управа армії.

Під формальним зглядом треба се внесене передати комісії для відбудови знищених війною областей.

- Наші люди з відбитих областей - - - - подія і покутя - - -

в справах військових причинків, урльопів, рекламацийних і взагалі адвокатських — нехай звертають ся о пораду і поміч

ДО КАНЦЕЛЯРІЇ АДВОКАТА

::: Д-РА СТЕПАНА БАРАНА :::

у Львові, Ринок ч. 10.

Світова війна.

На російському фронті від якогось часу нема ніяких замітних подій. Навіть з фронту над Балтійським морем, де недавно Німці зробили пролом і заняли Ригу та острови в рижській затоці, не домісять нічого нового. Здаєть ся, що Німці, заняті тепер на італійському фронті, заперестали дальшого походу в напрямі Петрограду, а можливо і се, що Росіяни успіли вже згуртувати на сім фронті більші сили і здержали німецький напір. На дальших відтинках сего фронту — на Волині, в Галичині, на Буковині і в Румунії треває дальше звичайна позиційна війна.

На Балкані англійські відділи в околиці між Вардаром і Дойраном по кількадевним артилерійським підготованю перейшли до наступу, але їх всюди відперто. З Албанії вже від давча не оголошують ніяких нових подій.

На італійському фронті по проломаню фронту Сочі уступили Італійці над ріку Таліяменто, думаючи там ставити опір дальшому походу союзних війск. Тимчасом і сю оборонну лінію проломали австро-угорські і німецькі війська і дістали ся вже на західний беріг ріки Таліяменто. Сей пролом дав ся відчуті і на тирольському фронті, де вже зачинають ся хитати італійські становища. Страти Італійців величезні, в полонених виносять вони більше як двіста тисячів людей, в гарматах около два тисячі. Де тепер опре ся новий фронт, ще не звісно. Можливо, що ціла венецька рівнина попаде в руки союзних арміям, а з нею і Венеція, одно з найбільших італійських міст і головна воєнна пристань Італії. Англійські і французькі війська, які вислано на поміч Італії, ще не прибули на фронт, але сподіють ся їх там кожної хвили. Ся поміч має спинити дальший похід Австрійців і Німців.

На заході у Фляндрії і Франції все ще треває значна боева діяльність, нагальних більших битв в послідних часах там однак не було.

Низше подаємо звіт австро-угорського генерального штабу за час від 31. жовтня до 6. падолиста с. р. включно.

Звіти австро-угорського генерального штабу.

Війна з Росією і Румунією.

(31|10). Нема нічого до оповіщення.

(1|11). Положене не змінило ся.

(2|11). Нестало ся нічого важного.

(3|11). Нічого нового.

Так ось хто був ласкав до мене в гості! Ха, ха, ха! Зручний же ти пане сотнику, по злодійски підбирати ся до чужого добра. Раз забрав мені Настю, так на ж і другий раз возьми її!

Кудояр вихопив зза пояса пістоль і вистрілив в сотника. Не попав Кудояр в сотника, а повалив молодого козака, котрий упав на землю і тяжко застогнавши, віддав Богу душу. Надбігли козаки і розпочала ся пальба з мушкетів. Розбійники, що окружали свого атамана, всі вже погибли. Сам Кудояр подав ся в печеру. За ним кинув ся з козаками Пушкаренко. Кудояр не дрімав, а зручно відбивав ся від нападників, котрі завзяли ся живцем взяти його. Вже три козаки лежали у ніг його; всіх покляла його шабля. Побачивши при вході печери сотника, він кинув ся на него. Вже розмахнув ся шаблею, але в тій хвили гукнув мушкет і Кудояр, поцілений кулію, захитав ся. Шабля випала з рук його, а він зробив пару кроків взад і упав на землю.

Пушкаренко і його козаки стояли еще остовпілі у вході до печери, не сміючи вступити до середини, бо підозрівали якийсь підступ атамана розбійників, як тишину роздер голосний плач жінки.

«Ох, мій Михайлику! мій сизий голубчику! Що за злі вороги погубили тебе! Кудя я прихилию ся, де знайду пораду? Чиж мені, нещасній, доведеть ся знов іти до ненавистного мужа, і знов буду сидіти в тій каторзі. Не довго я пожила, порадувала ся

з тобою, мій соколе ясний! Ох, горе горечко мені нещасній, безталанній!

Мов громом поражений, стояв Пушкаренко, почувши голос своєї жінки. А вона забувши злих ворогів, припала головою до груди умираючого Кудояра, цілувала його руки, очи, холодніючі уста і проклядала свою злодійку судьбу.

Плач Насті пробудив Кудояра. Він зібрав останок своїх сил і простогнав, витягаючи до неї руку: «Не плач, Насте... не убивай ся так, не треба сліз... молись за мою грішну душу... постав церкву».

Він тяжко зігхнув і — його не стало. Настя, почувши холод трупа, встала з землі і вийшла з печери. Станула, протерла очи, як би не вірила в се, що побачила.

Перед нею стояв неподвижно, мов камяний стовп, її суворий, старий муж з козаками.

Так ось хто другий раз розбив її щастя! Ось хто її люта доля!

Труп Кудояра лежав на дорогім килимі із схрещеними на груди руками. Гарне лице його було спокійне, мов би спав глибоким сном. У ніг Кудояра сиділа Настя і по червонілими, напузлимми від плачу очима, глянула на лице покійника. Погружена в думках, вона нікого не бачила, нічого не чула...

Десять кроків від неї, на пни зрубаної берези сидів Давид Пушкаренко, прислухуючи ся стукови заступів, котрими в печері козаки рили могилу для Кудояра, і вдвляючи ся в неподвижне лице свого клятого ворога.

Суворе лице сотника нагло змарніло, спина згорчила ся, цілий він видав ся безпомічним старцем. Але в голові і в серці сего старця кипіло.

«Так ось де, при трупі сего атамана розбійників», думав він: «суджено мені пізнати страшну правду мого життя! Мало того, доперва тут, в безумнім плачу жінки він пізнав, що він, нан сотник, є більший „злодій“, ніж сам лютий розбійник Кудояр. Бо Бочаренко став розбійником не своєю волею, а пхнули його в темні ліси нещасливі обставини життя, його лиха доля. Але що мене, чоловіка багатого, чоловіка з властю пхнуло на дорогу проступку? Пощо я вдер ся в дім родичів Насті? Нащо я накинув ся їй насильно на мужа? Нащо я вирвав з обнять Бочаренка Настю? Чи то не я знищив жите не тільки Кудояра і Насті, але і моє власне? О Господи, Боже мій! Нащо ти наділив чоловіка лютьми страстями?»

Сотник тяжко терпів, що розбив щасте тих молодих, залюблених людей.

Була дев'ята рано, коли зарили в печері трупа Кудояра, а з ним похоронили на віки солодке, але коротке щасте Насті і душевний супокій сотника Пушкаренка.

Не минув місяць, як на горбі, над Кудояровою печерою, тепер засипаною землею, поставили невеличку дерев'яну церквуцю во ім'я архистратига Михаїла „в отпущеніє гріхов рабу Божію Михаїлу Бочаренку“.

Сергій Браїлівський.

- (411) Не було зміни.
(511) Нема нічого до оголошення.
(611) Нічого нового.

Війна в Італії.

(3110) Союзні армії маршалка архикаміратора Енгена плинно пруть вперед в гірській області над горішню рікою Таліаменто і у венецькій рівнині.

(111) Погоню союзних армій в Італії увінчано вчора новим величезним успіхом. На північний захід від Лятіани відтято окруженим сильним італійським відділом відворот. Німецькі й австро-угорські дивізії, які від Удіни зближалися до Таліаменто, ударили на півночі, а рівночасно колюмни австро-угорські наступили вздовж лягун в напрямі Лятіани, що викликало величезний переполюх серед італійських відділів, які в силі двох до трох корпусів по більшій часті зовсім відтято. В небагатьох годинах полонено більше як 60.000 жовнів та добуто кількисот гармат.

Австро-угорські й німецькі війська стоять всюди над долинним і середнім Таліаменто. Місцеві змагання неприятели, щоби над середнім бігом ріки вдержати в своїх руках поодинокі примістки, ударемнено негайним наступом німецьких полків. В області горішнього Таліаменто поконують австро-угорські війська всякі перелони, поступаючи з запалом наперед.

Дванадцята битва над Сочею в часі осьмидневних боїв принесла нашим військам чудовий успіх, надбережні краї визволено з під неприятеля, далекі простори венецької землі лежать поза фронтом союзних армій. Протягом одного тижня втратив неприятель більше ніж 180.000 (стотисяч тисяч) жовнів в полонених і понад 1.500 (тисяч п'ятьсот) гармат. Велика перемога на південній заході монархії є новою пробою незрівняної сили союзних держав і їх народів, пробою сили, яка буде голосніше промовляти ніж все, про що у союзників і неприятелів широко говорено й писано в останнім часі про теперішність і будучність.

(211) Над долинним бігом ріки Таліаменто маємо сполучи з неприятелем. Італійські війська, які старалися держати ся на східнім березі ріки, виперто або знесено, при чім знов кілька тисяч полонених дістало ся в руки союзників.

В області Фелле і в області горішнього бігу ріки Таліаменто похід нашої армії відбувається ся по нашому наміру. В кількох місцях треба було зломити опір неприятеля.

(311) Положене над Таліаментом не змінило ся. Число полонених виносить багато більше, ніж двіста тисячів, число здобутих гармат над тисяч вісімсот. Певні дані будуть можливі аж по докладнім обчисленню.

(411) Боева діяльність над Таліаментом зростає. Боеве положення позваляє доперва нині зібрати оком, що в часі 12-тої битви над Сочею в області групи генерала піхоти Альфреда Кравса зділали союзні війська й їх команданти. — Здобуте гори Канін, високої на 2.600 метрів і гори Шполь, котрої височина виносить 1.668 метрів, неповздержаний похід в бездорожних горах на полудни від долини Фелля, котрого ані ворог, ані непогода, ані руйнуюча праця Італійців не змогли свинити, занятє Ревюпи, здобуте укріпленого табору Гемона — Осopo заповняють тим військом, випробованим в гірській битві, між тим жолкам піхоти 14 і 59, тирольським стрільцям, молкам стирійських стрільців число 3 і 261, як також цісарським стрільцям нову почесну карту в історії сеї найбільшої війни.

(511) Над Таліаментом відновлено боротьбу. Австро-угорські й німецькі дивізії вборили собі переправу через середній біг ріки і в боротьбі посувають ся наперед. Дивізія ген. Шварценберга, що від передвчорашнього полудня стоїть на західнім березі ріки, скорим ударом придбала собі особливі заслуги коло успіхів наступу. Ворог стратив 6.000 людей в бранцях та певне число гармат. Також армія ген. Кробатіна зробила поступу.

(611) Наступ союзників, що вийшов з області Осомдо Пінцано зломив опір Італійців на цілім фронті над Таліаментом. Австро-угорські та німецькі сили архикаміратора Енгена всюди під Кодрейпо під оком цісаря і коро-

ля дістались на правий берег ріки і пруть дальше на захід.

В області горішнього бігу Таліаменто війська Кробатіна виперли ворога з скельних і гірських становищ на захід від Кадоро.

Нові наші успіхи не могли остати без рішучого впливу на фронт в Дольомітах. Від Крайцберга аж поза прорізок Ролле змушено ворога до відвороту. Маршалок бар. Конрад приступив до нагінки. На вершці Коля ді Ляна, здобуте якого при помочи розсадження вправило колись цілу Італію в военний шал, як також на Монте Пяно повівають наші хоругви. До Коротно і Ампеццо увійши вчора наші війська серед радісного одушевлення населення. Відзискано також Сан Мартіно ді Кастроцца в долині Прімо.

Від мая 1916 витягали Італійці руку на долину Пустерталь і на Боцен — серце Тиролу. Завдяки незахитаній витревалості наших хоробрих жовнів не могли ніколи сповнитися надії ворога. Користи, які досягнув в тій області в протягу півтретя року боротьби і праці можна почислити на кроки, а тепер й то в протягу кількох днів страчене.

Зі світа.

Росія.

В тимчасовім парламенті виступив міністер заграничних справ Терещенко довшу промову в славі заграничної лолітики, в якій вказав на головні причини, які в інтересі добра краю вимагають, щоби Росія остала далі в дотеперішних союзних відносинах та щоби не заклjučувала ніякого понижаючого мира, який мігби в короткім часі спричинити нову війну. Терещенко заявив, що колиб енергія російських військ не була ослаблена по липневій офензиві, Росія була би нині вже мала мир. Питанню, чи осередні держави є побідниками, Терещенко заперечив мимо військових невдач Росії і найновішого нещастя Італії.

Терещенко вказав на те, що Німеччина старається відтяти Росію від заходу не дорогою заборів, тільки мировим відділенням політичних одиниць, як Польща, Литва, Курляндія, які як економічно слабші тяжили би до Німеччини. В сей спосіб утворила би Німеччина мур, який відтять би Росію від заходу і відсунув би від неї небезпеку з'єдинення Росії з західними державами. Німеччина старається ся заняті російські краї відділити в сей спосіб, щоби її вплив остав там далі і по війні та служив їм за підставу проти Росії. Може бути, що досягнуть в тім напрямі успіх, але загально потерплять поразене.

В Курляндії виробила вже Німеччина господарський плян своєї колонізації, при помочи якої винагородила би своїх жовнів за военні труди. Тут однак Росія мусить рішучо заявити, що не дозволить на відобрание собі виходу до моря вільного від ледів.

Побоювання, щоби союзники не використали непорядків в Росії, щоб на неї скинути цілий тягар війни, є неоправдані. Урядові круги союзників заявили кілька разів, що війна є для держав почвірного порозуміння одною неподільною цілістю, в якій роля Росії є дуже поважна. Тому мусимо війну вести далі разом з нашими союзниками і разом з ними працювати в справі війни й мира. На спільній нараді (конференції) з нашими союзниками мусимо говорити не тільки про ті справи, які відносять ся до мира, але й про ці, які заповняють російським інтересам спокій та уможливають ненарушимість її областей і розвитку на півночі і полудни.

Ладу в Росії ще доси нема. В ріжних містах вибухають з часта рзрухи. Ще найбільший лад панує на Україні, котра організує дальше безвпинно своє нове життя.

Сема воєнна позичка.

Розписано вже сему австрійську воєнну позичку на слідуєчих услівях:

Вільна від оподаткованя 5 $\frac{1}{2}$ % (пять і пів проценова) амортизаційна державна позичка є поділена на серії по 5.000.000 К. і видаєть ся в відтинках по 50, 100, 200, 1.000, 2.000, 10.000 і 20.000 К.

Довжні листи є виставлені на посідача і опроцентовані по 5 $\frac{1}{2}$ % річно. Відсотки відтинків по 100, 200, 1.000, 2.000, 10.000 і 20.000 К. будуть виплачувані з долу в піврічних ратах 1. лютого і 1. серпня кожного року, відсотки відтинків по 50 К. в цілорічних ратах з долу дня 1. лютого кожного року.

Позичка буде сплачена в номінальній вартості, а саме через льосованє в роках 1923 до 1957 при задержаню річного видатку, обнижаючого приблизно рівну сплату процентів і капіталу. Льосованє буде відбувати ся серіями (по 5.000.000 К.) в жовтні кожного року; перше льосованє буде в лютім 1923; виплата буде наступати 1. серпня по кожнім льосованю.

Вільні від оподаткованя 5 $\frac{1}{2}$ % державні скарбові бони є виставлені на посідача і видають ся в відтинках по 1.000, 5.000, 10.000 і 50.000 К. Державні скарбові бони опроцентовані по 5 $\frac{1}{2}$ % річно. Відсотки будуть виплачувані з долу в піврічних ратах 1. лютого і 1. серпня кожного року; виплата капіталу державних скарбових бонів наступить 1. серпня 1926.

Підписна ціна виносить: для вільної від оподаткованя 5 $\frac{1}{2}$ % амортизаційної державної позички 92:51%, — себо хто дає позичку на сто корон, той платить готівкою тільки всего 92 К. 51 сот. для вільних від оподаткованя 5 $\frac{1}{2}$ % державних скарбових бонів, платних 1. січня 1926 94:5%, себо, хто кукує скарбовий бон на тисячу корон, платить тільки всего 945 К.

Підписчик одержить боніфікацію у висоті пів відсотка, а при амортизаційній позичці крім сего боніфікацію одномісячного відсотку.

Ціну купна при підписах до 200 К. треба заплатити в цілій сумі зараз при зголошеню. При підписах висше 200 К. треба при зголошеню заплатити 10%, номінальній вартості 5. січня 1918 і 5. лютого 1918 до 20%, 5. марта 1918 25% і 5. цвітня 1918 решту дійсної вартості.

Наші люди повинні підписувати сему воєнну позичку тільки виключно через українські кредитові стоваришеня.

Нові думки про щастє.

Чому за скоро старіємо ся?

„Лице не може зрадити віку людини, поки дух не дасть свого дозволу на се; бо дух формує тіло“ ... „Відроджуємо своє тіло, коли відроджуємо думки, змінюємо свій вигляд і привички, змінюючи думки“ ...

Недавно поповнив самовбийство секретар найвишого суду в Нью Йорку в 70 ту річницю своїх уродин. Коло його трупа знайшли твір п. з.: „Границі нашої можливости. Короткий нарис теорії життя — дра Ослера“. Є в тім творі такий уступ: „Сімдесять літ — се границя, визначена нам св. Письмом. Перейшовши її, стає людина неспосібна до праці і живе її добігає до своєї мети. Я скінчив 70 літ і надаю ся тільки до того, щоб вигрівати ся під печию“ ...

Учений Ослер учить, що вже по 60-тім році життя стає людина тягарем і для себе і для інших. Для того той судия, що поповнив самовбийство, під впливом науки Ослера як також під впливом св. Письма рішив ся закінчити життя з закінченням 70 го року.

Річ ясна, що і та наука Ослера і св. Письмо говорять про загаль людей. І вони обі правдиві, бо дійсно загаль людей в своїй старості буває нещасливий. Але се не відносить ся до міцніших людей, котрі і по тих літах ще чують ся на силах. Адже трудно припускати, щоби псалміст мав замір, вкочувати життя всім людям без огляду на їх здоровлє і силу. Взагалі всілякі місця з св. Письма треба читати уважно, як зрештою кожду иншу книгу а св. Письмо тим уважнійше, що се книга дуже стара і можна з неї вчитати все, напр. також те, що людина повинна жити стодвадцять літ і навіть діждати ся літ Матусалима. Біблія взагалі заохочує до продовжуваня життя, навчаючи нас, як здоро-

*) З книжки американського філософа Мардена.

вбжити. І трудно припустити, чому жите чоловіка не малоб бодай тричі перевищити часу його дозрівання (чоловік дозріває коло тридцятки); адже чоловік не є нічим гіршим від звірини, а жите звірат требає звичайно коло п'ять разів довше, чим ча: їх дозрівання. Чому ж найвище між сотворіннями на землі малоб бути аж так покритвжене?

Ми навіть не знаємо, до якої міри впливають на нас наші переконання. Багато людей умирає менше-більше в тім віці, який вмовили в себе, що мають його дожити. Багато з них вкорочує собі віку суггестією (вмовленем), що мають умерти в віці своїх родичів. Якже часто можна почути: „Я не буду довго жити, бо мій батько і матір померли молодими“.

Коли вмовиш в себе, що по п'ятдесяті літах пічнеш старіти ся, а коло шістьдесяті втрадиш сили і мусиш перестати працювати, — то нічо не здержить твоєї старости і вона скоро тебе захопить. Бо думка тягне як магнет. Вона і старість притягне до тебе скорше, чим треба. Коли ж ти вигвориш у собі думку міцну, живу, молодечу, то й тіло пристосується до неї.

Старість має початок в душі людини. Познаки старости се наслідки думок. Ми бачимо, як наші ровесники починають старіти ся тай набираємо переконання, що вже й для нас приходить пора. Тоді старість дійсно починає з нас проявляти ся, наперед у наших нутрі, в наших умі, в його думках.

А чудесне лік-зіле проти старости є не тільки в казках, але й у наших умі. Не поможе тобі ні чорне сивіюче волосе, ні одіж молодих, коли дух у тебе звернений думками на старість; наперед мусиш позбути ся думок і переконання про те, що ти старієш ся. Коли ти чути-меш, що ти ще молодий, тоді боротьбу з заскорою старістю ти вже напів виграв. Бо твої думки відібувають ся на твоїм вигляді. Молодість можна продовжити тільки через молодечий настрій духа. Інакшого ліку ні способу на те нема в цілїм світі, — тільки надія, радість, мрія, молодечий ідеал.

Найгірше шкодить нам те, що наша уява старієть ся перед часом. Тяжке теперішнє жите починаєть ся до того, що наш мозок скоро висушуєть ся і кістніють його комірки, а се ослаблює уяву, котра перестав бути свіжа, метка й елястична та врадлива. Люди, що беруть жите занадто поважно і думають, що все залежить від їх змагань, уважають жите безнастанною боротьбою; такі люди мають суворий вигляд лица, що відзеркалює їх душу. Такі скоро старіють ся, їх лица покривають ся морщинами а їх тіло так само твердне, як їх думки. Також люди деспотичні (безоглядні) мають нахил до скорої старости.

Зате люди, що беруть жите з його ясної сторони, не старіють ся так скоро.

Є ще одна причина скорої старости: се стагнація (здержане, забажнене) духового життя і його розвитку. Богато людей дійшовши до середнього віку, не чують ся вже свосібними до присвоювання собі нових ідей (думок). Стаєть ся се у них звичайно між 40-им і 50-тим роком життя.

Не відвикайже від молодости! Не кажи, що сего або того не можеш „уже“ робити так добре як давнійше! Бо тоді дійсно не зможеш. Жий молодим житем! І не бій ся того! Памятай, що втомлена думка робить втомленим і тіло та сироваджує старість. Для того займай ся всякими житєвими справами, проявляй цікавість до них, як се робить молодий. Коли хочеш припізнати старість, не думай про прикрі переживання і досвіди. Одна 80-літна черства ще жінка, запитана, яким способом заховала так довго молодий вигляд, відповіла: „Умію забувати непріємні річі“.

Кождий постарієть ся скоро, як тільки задержить ся в своїм духовім розвитку. А в духовім розвитку задержуєть ся той, хто не бере участі в усіх справах жути. Людський дух таку вже має вдачу, що значну часть свого корму мусить брати від інших. Ум, що не присвоює собі нових річий та не лучить їх постійно з давно набутими, мусить скоро занепасти.

Постаріти ся ввагалі дуже легко: на те треба тільки думати про старість, боятися її, ждати на неї, порівнувати себе з ровесниками, що передчасно постаріли ся і ду-

мати: от і я такий, як вони. Під впливом таких роздумовань скоро втрадиш тілесні сили й умові спосібности, а твій характер знищить ся і скрушіє.

Припізнене або прискорене старости залежить передовсім від стану нашого духа.

Д-р. Мечников, що працював у Парижі в інституті Пастера, каже, що люди повинні жити найменше по 120 літ. І дійсно — ми самі вкорочуємо собі жите прикрими думками і невідповідним способом життя.

Як думка удержує молодість, се найліпше видко з прикладу, який перед кількома літами подала найліпша лікарська часопись: „Lancet“, що виходить в Лондоні: Молода жінка, покинена любком, утратила змісли і свідомість часу. Маючи непохитну віру в поворот любка, цілими літами стояла при вікні і ждала на його поворот. Так діждала ся сімдесятого року життя і все виглядала, як 20-літна, молода жінка: не мала ні одної морщини, ні одного сивого волоска, шкіра її тіла була гладка і біла, як у молодой дівчини; словом — мала тільки літ, кілько їй здавало ся, що має. Віра, що милий недовоно відійшов і скоро поверне до неї, утримувала її в тім дивнім стані молодости.

(Кінець буде).

Краєвий адвокат і оборонець в карних справах

Д-р Степан Баран

у Львові, Ринок ч. 10. дім Про-
світи, I. поверх

приймає справи карні, цивільні, виготовляє представлення до повітових комісій причинкових, вносить жалоби до адміністраційного трибуналу, виготовляє просьби о ур'юп для жовнірів і взагалі полагаджує всі справи, які входять в круг адвокатської канцелярії.

НОВИНИ.

З парламенту. По прийнятю бюджетової провізорії, над котрою в часі голосовання галицькі українські послы вийшли зі салі засідань, не хотючи робити правительству перешкоди в заміну за се, що воно обіцяє сповнити деякі наші найпильніші домагання, — наступила кількодневна перерва в нарадах. Ві вторск б. с. м. наради палати послів розпочали ся на ново. З українських послів промовляв того дня посол Володимир Сингалевич, який виводив, що українське населене було наражене на всякі жорстокости війск, тому не повинно ся погіршувати його долі злишними. Хоч українські полки боролись хоробрю над Сочєю, мимо сего в тайнім приказі в спосіб ричалтовий нап'ятновано Українців як непевний елемент. Українці бажають жити як вільний нарід на рівні з іншими народами Австрії. — Наради парламенту будуть тривати по кінець сего місяця, почім з дня 3-го грудня с. р. зберуть ся у Відни делсації, котрих не скликувано вже від чотирех літ.

Сема воєнна позичка. Дня 1. падолиста с. р. оголошено сему воєнну позичку, а саме неоподатковану 5 $\frac{1}{2}$ %, амортизаційну державну позичку та неоподатковані 5 $\frac{1}{2}$ % скарбові бони, платні д. 1. серпня 1926. Підписка почала ся 5. падолиста, а покінчить ся 3. грудня в полудне.

Памяти поляглих студентів висших научних заведений. При „Акад. Громаді“ існує „Комісія для звеличення памяти поляглих товаришів“, котра збирає житевиси, замітніші листи, записки, спомини і т. п. та фотографії Поляглих, задумавши видати по війні „Пропамятну Книгу“. Звістки про смерть бере з часописий, відтак звертаєть ся листовно до родин Поляглих, до товаришів-жовнірів та до парох'яльних урядів з просьбою надсилати матеріали. На жаль відповідий наші письма дістаємо дуже мало. Звертаємо ся отже сею дорогою до родин Поляглих Товаришів жовнірів, парох'яльних урядів і

зарядів місцевих шкіл з горячим зазивом надсилати згадані висше потрібні нам матеріали на адресу: „Комісія при „Ак. Гром.“ оля звеличення памяти пол. Товаришів“ Львів, ул. Паньська ч. 11. А. Виділ.

Дирекція ц. к. державної української гімназії в Кіцмани подає до відома українського громадянства, що вступні іспити по I. класі і вмиси до висших клас гімназії відбудуть ся 5., 6. і 7. падолиста с. р. в будинку дівочої школи в Кіцмани. Найпізнійший речимець вписів до висших клас 12. падолиста. Записи до приготівки відбудуть ся в тих самих днях. — Т. Бриндзан, ц. к. управитель.

Підвисшене ціни яєць. З краєвого господарського уряду при галицьким намісниктві доносять: З днем 1. падолиста с. р. устанавляєть ся найвищу ціну за одну скриню яєць (1.400 штук) вагон стація заладованя не 480 К. Рівночасно визначуєть ся максимальну ціну за одно яйце при закупні від продуцента в ціли дальшої продажі на 30 сот.

Німецьчина забезпечена на зиму. На зїзді німецьких робітників підсекретар воєнного стану виживленя Бравн виявив, що збір барабол в Німецьчині буде мабуть о 3 до 4 і пів мільона тон більший, як припускали на основі попередного обчисленя і що тепер державний уряд виживленя має в руках засоби збїжа, що вистануть на заспексе не потреби через зиму. Отже виживлене Німецьчини в четвєртім році війни запевнене.

Розширене дальшої воєнної області. На основі розпорядку міністерства внутрїшних справ прилучено слїдуючі політичні повіти до дальшої воєнної області: Камінка Струмилова, Бережани (судовий повіт), Підгайці, Бучач, Товмач, Коломия, Печеніжин, Городенка, Снятин, Косів і політичні повіти з Буковини: Вашківці і Вижниця. В тіснійшій воєнній області остають на дальше слїдуючі повіти: Радехів, Броди, Золочів, Зборів, Тернопіль, з бережанського повіту судовий повіт Козова, Терєбовля, Скалат, Чортків, Густин, Боршів і Залішки і ціла Буковина з вїмкою повітів Вашківці (судовий повіт) і Вижниця.

Крадіж. До мешканя о. Йосифа Пилипця гр.-кат. пароха в Сухорічу, замешкалого тепер у Львові при ул. Лазаря ч. 3, закрали ся дня 1. с. м. між год. 5 — 6. по полудни злодії та повиносили річі на кілька тисяч. Злочинці використали ту обставину, що о. Пилипець виїхав того дня з богослуженем до своєї парохії, а жінка з родиною пішла в згаданій порі на грїб батька на Личаківське кладовище. Отворивши двері помещканя витрихом чи доробленим ключем, викрали з него ручну валізку, в котрій були підручні гроші, щадничі книжочки, поліси асекураційні житеві, листи заставні, документи особисті і родинні і інші річі. Забрали біле, убраня, черевики і чоботи. Злодії, здаєть ся, шукали за харчевими припасами, бо забрали хліб і „рукза“ наладований віктуалами, призначений для брата п. Пилипцевої, п. Олександра Копистинського, що тепер нарокував до війск. Спричинена шкода є тим більша, бо пп. Пилипці через війну стратили все своє майно. В серпни 1914 р. в битві під Львовом згоріло Сухоріче, де о. Пилипець є парохом. Жертвою огню впали тоді всі парох'яльні забудованя і дім мешкальний wraz з цілим урядженем та живим і мертвим інвентарем. О. Пилипець з родиною уратували лише жите і те, що дало ся взяти на одим візок.

Вимінна торгівля в Росії. На конгресі козаків подав Воронцов кілька цікавих фактів, котрі інтересно освітлюють основи російського господарського життя. В області Дону подвоєне ціни на збїже не спонукало зовсім свлян продати його за готівку. Гроші не мають тепер для селян рішучо жадной вартости, бо за них не можна нічого купити. Веї продукти, збїже, мануфактурні товари, залізо, задержують вони, щоби їх вимінити за річі потрібніші і конечніші. Те саме стрічаєть ся в цілій Росії. Треба додати, що вимінна торгівля увійшла в жите не тільки в Росії, але й у нас в Австрії. Передовсім за тютюм можна дістати всього, чого тільки душа забажає. Через те жиди так і викупувають не трафіках тютюм.

Хто наміряє субscriбувати

VII. воєнну позичку, зволить се вчинити через Земельний Банк Гіпотечний у Львові

(ул Підвалє 7).

Який переводить субscriпцію під найкориснішими услівями та уділює субscriбентам всяких удогідньєнь.

Виїзд царської родини за границю. Російські дзєвники потвєрджують вїстку, що правитєльство дозволило дїтям царя на виїзд заграницю. Родина царя виїде імовїрно до Англїї. В Тобольску роблять вже приготованя до подорожі.

Ноли буде мир? Питанє, яке не зходить з уст кожного з нас. Тож хто хоче приспїшити конєць вїйни, повинен підписати воєнну позичку. Воєнна позичка є для кожного найпевнїшою і найлїпшою льонацією капїталу (бо за неї ручить держава цілим маєтком), приносить найвїсші проценти і є вільна від податку. Найдогіднїше є обезпечити ся, а заразом підписати VII. воєнну позичку, а найкориснїші услівя такого обезпечєня дає „Ц. к. австрїйський вїйсковий Фонд вдвї і сирїт“ — Львів, Словацького 16. Гляди в оголошеняx нинїшної „Свободи“ на удогіднєня. 4—1

Оголошенєня.

ШУКАЮТЬ:

Наталїя Надольска, шукає свого брата Бенедикта, котрий був при вїйску ще з початку вїйни, як також сестри Меланїї і швагра Івана Гаїду просить с. Камінки струмїлової просить подати на адресу: Наталїя Надольска. К. и. К. Hof Berno-Böhmen.

Федько Ниритичий з Настасова шукає своєї жінки Гандзи котра виїхала з Peckstahl і має бути тепер замешкала в повіті Львівськїм. Хто знає місце єї побуту зволить подати на адресу Антона Бугая начальника громади в Скинлові почта Кульпаркіє.

В таборї в Гміндї є Іван Круль, літ 30, глухонїмий. Був в Талергофї короткий час. Може хто знає звідки він є і де його родина? Прошу о вїстки на адресу. Gmünd — N. O. Barackenlager Docia Stefluk.

РУСЬКА ШАДНИЦЯ

в Перемишлї, вулиця Косцюшкы ч. 3.

Принймає і виплачує шадницї вкладки щоденно в годинах урядових. Вкладки опрєнтовує на 4%, починаючи вже від слїдуючого дня по дни зложеня аж до послїднього дня перед днем видобраня.

ВКЛАДКИ в „Руській Шадницї“ можна складати особисто в касї товариства, почтовими переказами, грошеними листями, чеками поштової Шадницї, які Дирекція Шадницї на жаданє безплатно доставляє, і в філіях банку австро-угор. на рахунок „Руської Шадницї“.

Удїляє позичок: а) гіпотечних платних пїврічними амортизаційними ратами на протяг літ 10—45 після вибору позичаючого; б) на льомбард ефектів, й на есконт векслїв. Справи позичок полагаджуюсь можливо скоро.

Посередничить у виднуваню позичок в Гал. Воєннїм Зав. Кредитовїм в Кракові.

Всяких інформацій і друків удїляє канцєлярїя „Руської Шадницї“ ул. Косцюшка, Народний Дїм, 1. пов. щоденно безкорисно в годинах урядових від 9—1 год. кромї недїлї і українських свят.

Після § 14. устава „Руської Шадницї“, затвєрженого через п. к. мїністерство внутрїшних справ вкладки в товариствї „Руська Шадниця“, в Перемишлї надають ся до льокацій пупїлярних, фондацийних і т. п. капїталів, має отже „Руська Шадниця“ пупїлярну обезпеку. 24—7 56

„ДНІСТЕР“

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ Львів, ул. Руська ч. 20. (власний дїм). Телефон ч. 788. — Конто почт. Шадницї ч. 25261. — Жирове конто в Австро-Угорськїм Банку.

приймає до обезпечєня від огню будинки, хатні і господарсьнї, довжимости, меблї, одєжу і бїлизну, збїне в :: :: снопах і зерні, худобу і т. п. :: :: Кождий Українець повинен асекуровати ся від огню, щоби на случай пожежі не понести страти, бо достаток одиници то добробит цілого народу. Кождий Українець повинен асекуровати ся тільки в товариствї взаїмних обезпечєнь

„Дністер“

Нема жадного иншого українського товариства асекураційного, тільки один

„Дністер“

„Дністер“ рахує найдешевші оплати за обезпечєня селянських будинків.

„Дністер“ звертає кождорічний чистий зиск своїм членам.

„Дністер“ оцінює та виплачує шкоди по огні скоро і ретельно, а на членів оцінкової комісії запрошує все двох господарів.

„Дністер“ дає підмоги українським школам і бурсам, де виховують ся селянські діди.

Люди асекуровани в „Дністрі“ можуть дістати позичку у всіх великих банках і в товариствї взаїмного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ вносять з кінцем 1915 року 6,890,075 корон. В „Дністрі“ можна обезпечати від крадени з вломом движимости всякого рода, а товариства кредитовї готівку, цїнні папери і векслї за дошовою оплатою премїї.

Адреса „Дністра“:

Товариство взаїмних обезпечєнь „ДНІСТЕР“ у Львові, уська 20. Адреса для телеграм: „Дністер-Львів“. Канцєлярїя Товариства отворєні що дня від 8—2 перед пол.

РЕВОЛЮЦІЯ В РОСІЇ і польські претенсії

до Українських земель, виявленї в теперїшній вїйні.

надають особливої антуальности праці Д-ра Мих. Лозинського:

„Польський і руський революційний рух і Україна“

(стор. VIII+200. Цїна 3 кор.)

яка містить історичний огляд відношеня польських і російських революційних партїй до справи самостїйности українського народу.

Тогож автора „ЛЮДИ“, біографїчно літературні нариси (Драгоманів, Франко, Павлик, Сембратович, Беризон, Реклі, Крапоткін, Толстой, Тургенєв, Гарібальді) з портретами.

(Стор. 132. Цїна 1 кор. 50 сот.)

ПОРУЧАЄ:

Видавниця Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, Ринок ч. 10.

38 5—7

Для всіх!

Вїдзнака Соборної України.

На спомин свободи в р. 1917.

Рїк 1917 є роком, коли зїйшла зоря свободи для України, зачали повставати українські власти, українське правліне, українське вїйско. На спомин тих великих подїй, які ми переживаємо, купить з нас кождий, Українець чи Українка, цивїльний чи вїйсковий металеву вїдзнаку, подану тут вїтмо на образци: Св. Михайло з мечем і шитом, на щитї лєв. В горї напис „УРАТНА“, в долині рїк 1917. Чистий дохід з тої прєгарної вїдзнаки йде на закупно землї під „Український Город“ у Львові, щоби виховати в нїм молодїж на характерних громадян і сильних стрїльців. Сильна і характерна молодїж виборе для українського народу повагу в цілїм свїті. Цїна одної вїдзнаки 1 К 20 сот. На почту і опакованє долучити 60 с. Хто замовляє найменше 5 вїдзнак дістає почту і опакованє даром. Хто замовляє більше як десять вїдзнак, дістає значний опуст. Вїдзнаку дістати можна у всіх укр. купців. Замовляти просимо на адресу: „Вїсти з Запорожя“ Львів, ул. Руська ч. 20. „Saporozer-Nachrichten“ Lemberg, Rusakagasse 20. 8—6

Земельний Банк Гіпотечний

Спїлка акційна у Львові

(ул. Підвалє 7.)

Акційний капїтал . . . . . К 1,364,000
Резерви 336,000
Власний маєток К 1,700,000

На основї Найвїсшого уповаженя — мїністерство внутрїшних справ в порозумінню з мїністерствами скарбу і справедливости затвєрдило рескриптом з 25. мая 1917 поширенє діяльности Банку.

На тїй основї Земельний Банк Гіпотечний удїлює гіпотечні позички до сплати в дрїбних ратах;

векслєві позички (есконт векслїв) та позички на підклад цїнних паперїв;

Купує і продає всякі вартні папери, дає на них зачети і сталї кредити;

Принймає вкладки і опрєнтовує їх від слїдуючого будного дня по зложенню до дня виплати; вїлат можна довершувати без коштів чеками, які Банк розсилає аа бажанє;

Мїняє заграничні гроші, гроші банкноти і виплачує всякі купони і продожї, т. є. на замовленнє купує і на припорученнє продає комісово всякі ефекти, знаряди, машини, товари та земельні посїлости;

Основує і заводить хлїборобські, промислові і инші підприємства (також спїлкові);

Принймає в переховок вартні папери і дорожцїности та завїдує ними;

банкові припоручєннє переводить під найкориснїшими умовами.

ТЕОДОР ГУЛЬ в Равї Руській

має на продаж машини рілничї, молотїльні кіратовї і ручнї плуги залїзні з колесницями, борони і сїварки, оливу машинову і моторову в бочках, веде варстат реперажїйний і купує всїлякі уживанї машини. 35—4—4

Ц. к. австрійський військовий Фонд вдов і сиріт.

Під протекторатом Його Ціс. і Кор. Апостольської Величності Карла I. і Єї Величності Цісареві і Королеві Зити. (ВІДДІЛ ВОЄННИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ).

Красне бюро для Східної Галичини у Львові ц. к. Намісництво. Адреса бюро: Львів, Словацького 16.

Обезпечене в VII. воєнній позичці

через ц. к. австр. війск. Фонд для вдов і сиріт (відділ обезпечень).

ОБЕЗПЕЧЕНЕ ЖИТЄВЕ ПОЛУЧЕНЕ З ПІДПИСКОЮ ВОЄННОЇ ПОЗИЧКИ

є найдешевшим і найвигіднішим способом обезпечення ся при рівночаснім сповненню горожанського обовязку супроти держави.

Обезпечене сейчас важне по зложеню першої премії. Без огляди лікарських від 500 — 5000 К.

Премії ніколи не пропадають. — Обезпечити ся може кождий мущина і кожда жінка від 15 до 60 літ.

НОВИНА: ОБЕЗПЕЧЕНЕ ДІТИЙ!

Обезпечене в амортизаційній позичці коштує річно: на літ 10, 12, 15, 16, 18, 20, Корон 77, 63, 48, 44.50, 39.50 35.

Обезпечене в ДЕРЖАВНИХ БОНАХ на літ 9 платне по девяти літах готівкою — річно К. 90.

На випадок смерти сейчасова виплата без дальших оплат.

Жовірів в поли обезпечуєт ся без жадних доплат. Сі обезпеченя переводить на основі умови з ц. к. австр. Фондом для вдов і сиріт Товариство обезпечень житєвих „АВСТРІЙСЬКИЙ ФЕНІКС“ у Відни.

Хто складає відразу цілу премію, льокує свій капітал дуже корисно і без ризика, бо в разі швидшої смерти крім обезпеченої облигації звертаєт ся сейчас ще незужити премії.

Кождий горожанин, що хоче підписати позичку, повинен се зробити виключно за посередництвом ц. к. австр. військового Фонду для вдов і сиріт не тільки тому, що є найдешевше обезпечене, але також на ціли того фонду.

Пояснєнь уділюють уповаженні мужі довіря і БЮРО ВІЙСЬКОВОГО ФОНДУ ДЛЯ ВДІВ І СИРІТ, ЛЬВІВ, ц. к. Намісництво, або Словацького 16.

393 3-45

Підписуйте уділи

одинокого українського кооперативного союзу для рілничої торгівлі і промислу, яким є

Краєвий Союз господ-торговельних Спілок

заразом торговельний синдикат

Т-ва „Сільский Господар“ у Львові, Зіморевича 20.

Удїли від К 50 в гору. — Проспекти на маданє даром. 10-7

АДВОКАТ

Др. АНТІН ГАРАСИМІВ

повернув з Росії і провадить дальше адвокацку канцелярію в Стрию при вулиці Трибунальській ч. 15. I. п. в. (коло Каси Задаткової). А 49-3-1

АДВОКАТ КРАЄВИЙ

Др. Евгеній Гвоздецкий

веде канцелярію

у Львові, при улиці Краєіцких 8.

УКРАЇНСЬКИЙ АДВОКАТ У ВІДНИ

Д-р Евген Левицький

має

Адвокатську Канцелярію

де передше. Адреса така: Herrn Dr. Eugen Lewyckij, Advokat in Wien VIII. Josefstädterstrasse 73 — або: Herrn Dr. Eugen Lewyckij, RAbe se und Advokat in Wien, I, Parlament.

Відтати і по виповненню післати на адресу: **Українische Abteilung des „Anker“ in Wien XVIII. Köhnergasse 19/12.**

Рік основаня товариства 1858. Загальне майно з кінцем 1916 р 234 мільонів кор.

Товариство **ЯКОР** чеськіх літ і речт Відень I. Heher Markt 11. (Ankerhof)

Рік основаня товариства 1858. Виплачені обезпеченя більше як пів мільярда кор

офірує завдяки своему довголітньому існуваню і великій своїй маєтковій силі з нагоди VII. державної воєнної позички своїм членам і найширшим народним масам свої воєнної позичкові обезпеченя „НА ЯЛИНКУ“ зобовязуючи ся відповідно до висоти премій вручити обезпеченому по 12 або 16 літах, а в разі його скоршої смерти сейчас його родній умовлене обезпечене хочби його смерть наступила на війні у двобою або через самовбийство.

Обезпечити може кожду здорову особу до 55. р. житя навіть діти.	Від 500 до 5000 корон без лікарських огляди	Премія від кождих 1000 К обезпеченя річно шістрічно 1/4, річно місячно 86 К 33.50, 1720, 6— При 16 літ 46 К 23.50, 11— 4.10 а через патручев в користь обезпеченого 9 К недвійном вісестілі (арт. 7. усл. обезп.) всего 57 оглядно 37 К річно.	Найдешевше обезпеченя житя! Найліпший дарунок на уродини, хрестини, іменини, на виправу або віню.	Наша воєнна додатку! ні стамплевих оплат!
---	---	--	---	---

ВНЕСОК на воєнно-позичкове обезпечене в 12-16) літнім реченцем*

192 3-20

Не виповнювати! Премія: К	Не виповнювати! Грамота ч.	3. В яких ратах має бути премія сплачувана? Чи річних, пів чини, 1/4 річних, місячних?	В ратах по К
Відповіді на всі питання чітко і докладно.		4. В якій службовій відношеню до війська остає обезпечений?	
1. а) Імя і назвико обезпеченої особи (Що до жнок також їх родове назвико).	а)	5. а) Чи яке тов. обезпеченє відкинуло вже коли цілковито аб в часті внесене на обезпеченє, коли, де і яке Товариство?	а)
б) Чи в-анє? занят?	б)	б) Чи в в тов. Якор вже яке Ваше обезпеченє без лікарських огляди?	б)
в) Дати уродження.	в) уродж. в _____ дня	б, а) Чи обезпечений в тепер здоровий?	а)
г) Місце замешканя (Точна адреса)	г) Місцевість _____ почта _____ Улиця _____	б) Чи терить або терів на яку небудь слабість або удомчість яку, коли, як довго?	б)
2. На яку суму має ввчати обезпечене:	К _____ номінально VII. австр воєнної позички (5 1/2% амортизац. позички).	в) Хто є домашнім лікарем?	в)
		7. Кому має ся післати грамоту обезпеченя?	

*) Щоб товариство знало чи обезпечений бажає бути обезпеченим через 12 чи через 16 літ належить перечеркнути небажане.

_____ дня 1917. Вплачено рівночасно через

Імя: _____

Назвико: _____

(Са собі, кт) самостійно не можуть вобовязувати ся, мусять бути внесок підписаний через їх правного заступника).

Підпис обезпечуючого.

З друкарні „Діло“ Львів, Ринок 10

Видавець: „Діло“ стов. зар. з обм. пор.

За редакцію відповідає: Др. Степан Баран.

